

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felelős szerkesztő:

Király Zoltán

Császár József, Kovács József, Képes Géza

Darányi Lajos

TARTALOM: Szeptember. — Képes Géza: A kivándorló. (Vers.) — Dr. Hegyaljai Kiss Géza: Amerre a diákszív álma száll... Császár József: Levél Áprilynak (Vers.) Csathó József: Közelfekvő jelek. — Képes Géza: Ha az alkony... (Vers.) — A Presbíteri Világszövetség kiküldöttjei Sárospatakon — Farkasfalvi Mauks László: Búcsú a nyártól!... (Vers.) — Szabó Lajos: László Károly. (Nekrolog.) — Cserkészek a Tiszán. — Farkasfalvi Mauks László: Testvér, ha volnál... (Vers.) — Fecsegés nagy dolgokról. — Az Országos Ref. Theológus Szövetség konferenciája. — Irodalom. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerkesztői üzenetek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:

Egész évre ... 4 pengő

Félévre ... 2 pengő

XLIII. évfolyam.

Szeptember hó.

1927.

Most jelent meg:

A Pataki Diákvilág Anekdotalincse

Komáromi János közreműködésével
szerkesztette Panka Károly dr.

I. kötet. Kiadja a Sárospataki Diákok Orsz. Szövetsége. 1927.
Jóízű adomák, humoros históriák, diákréfák, versek, két
hosszabb, a diákéletet ismertető közlemény, számos történelmi adat a kiváló pataki diákokról és tanárokról, a
48-as diákok névsora stb.

A 270 lap terjedelmű kötet bolti ára 75.000 korona;
kapható a főiskola könyvkereskedésében.

künk, szegény, korlátok közé rekesztett embereknek testünk is van és ez az évezredek történetének homályából is a többi zürzavaros hangot felülmúlva kiáltja: kenyeret! . . . kenyeret! Ime, ez az ősz, ez a szeptember anyagias, de szükséges egyik orcája.

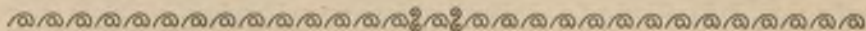
De van egy másik is. Az iskolakert alagutszerű útjáról mosolygó szemü ismerős és csodálkozó ismeretlen diákarok bukkannak ki. Keménycsontú magvai a magyar jövődönnek. Munkában vannak a plántáló-ültető tanár-kerészek. Üvegtinták lesznek névvé, elrendező osztálynévsorrrá és az iskola légkörében való életfolytatásra felhatalmazó nyugtává. Az ültetvények és oltványok hamar életjelt mutatnak. Felzeng ajkukon az ének, mint bővizű patak, fakad az imádság s ime, már nem is látszanak tőlük a föld iszonyatos, terhelt rögei, belepte a reménység dús, biztató zöld vetése. Hogyne harsognák bizalommal: hiszek! . . . hiszek! . . . hisz a csirébaszökés első szent perceiben addig még egy ébredéskor sem tapasztalt istenküldötte napfény érte őket: egy, őshitben testvér, de a közeli politikában idegen, sőt ellenséges nemzet fia tört magyarsággal, de törhetetlen bizalommal rebegte el előttük Papváryné nagyszerű „Crédóját“!

Óh, a szeptember, az ősz e második orcája milyen ellentéte az elsőnek. Amott sürgős készülődés a pihenésre, itt az első lépés megtétele az életre. Amott a vég, itt a kezdet. Itt van a világ legcsodálatosabb ellenmondása: tavasz az őszben.

Ha a halálban látszik meg az élet igazi képe, akkor az őszben fakadt tavasznak nem lehetnek frázis-virágai. Itt minden szó, minden reménység utalvány, amely tetté, valósággá fog beváltatni ez év folyamán az isteni segítő kegyelem pénztáránál. Az aratást megérő tábla bő termést is fog hozni. Csakhogy nemcsak a talaj minőségén fordul meg a dolog; az évszázadok tapasztalataiból leszűrt közmondás így szól: az idő a mester. Ettől a mestertől, az időjárás viszontagságaitól, a késői tavaszi fagyoktól félttem én mostani tavaszunk biztató hajtásait is Félttem a szabad márciusi szellő szabadossággá nőtt orbánjától; a változékony április idegbajjá fajult divatjától, a csókos májusban gyökerező csóktalan férfikortól. Félteni lehet és kell

minden kezdeményezését, álmát, természetében rejltő sajátosságait, mert a szenzációban szegény környezet a hozzájuk távol és közel levőket páholyban ülő kritikusaivá tette. Nem publikumot kíván, — hisz még csak a szerepprobák kezdet-kezdetén áll, — hanem a szülőket helyettesítő lakásadókat, nénikéket, bácsikákat, testvérkéket, szóval a vihar elől védelmet, oltalmat.

Hegyaljai szokás, hogy a tavaszi fagyok ellen nagy pásztortüzekkel védik éjszakákon keresztül az az évi termést. A magyar éjszaka ezen a darabján hadd gyuladjanak fel mindenütt, ahol csak diák van, a felügyelet, a gondozás, a fegyelem, szeretetből táplált pásztortüzei, hogy az Úr szőlőjének termése megérhessen nagy diadalok megérdemelt lakomájára.

A kivándorló.

„Testvér, én elmegyek, Isten veled,
Soh'sem fogok tán visszatérni többet . . .
Hullass értem egy pár testvéri könnyet
S bocsáss meg, ha vétettem ellened! . . .“

— Minden szava szívembe vág mogorván;
Nyakamba borul, hull arcomra csókja,
Megrázza mellét a zokogás-orkán,
Lelkéből sir az árva magyar róna.

Vigasztalom, de csak zokog, zokog:
„Testvér, soha . . . sohase' láttok engem! . . .“
Nem tudom tovább megfékezni lelkem'
És én is . . . én is véle zokogok . . .

Búcsú-csók . . . A mozdony pöfögve várja
S rajta a bújdosóknak bús hada.
Füttty cikkáz . . . még int . . . ömlik könnye árja . . .
Indulás . . . Már hazája Kanada . . .

Teremtő Isten! meddig tart ez átok,
Meddig lesz földönfutó, nyomorult
E nép?! . . .

Megint egy arc, mi ködbe hullt,
Amit többé soha . . . sohase' látok! . . .

Amerre a diákszív álma száll . . .

Heidelberg, július 9.

Még el sem halványultak a szemünkben Stuttgart napfényes szépségei, már *Heidelberg* kér a szívünkben helyet örökre magának. Aki diák volt, már a híreből szereti ezt a várost. Hány álmunk szállt erre ifjúságunk kezdete óta? . . . S most előttünk Heidelberg minden álomnál szebben.

A pályaudvaron egy magas fiatalember, *Adolf Niadan* lelkész fogad több tanár és ifjúsági munkás kíséretében. A meleg kézszorítások után sietünk megnézni a várost, melyről köztudomású, hogy Németország egyik legszebb helye.

Minél tovább haladunk, a Neckar új hídján átlépve, annál igézőbb hatással tárúlnak elénk a két hegység közé ékelt kultúrközpont természetadta és emberkézformálta látnivalói. A *Bölcsészek útján* haladunk felfelé, a Neckar jobb partján, a Heiligenberg magaslataira.

Felséges kilátás a túloldalra. Szemben, balról, 200 méter magasságban a folyó felett a régi és az új vár koronázza a *Königstuhl*-hegyet. Vöröskő épület, romjaiban is festői szépségű bástyákkal, körötte mindenfelé zöld tenger hullámszik: az erdő lombja, fehér habokkal. Hogy mi fehérlik ott? A szelid gesztenyefák virágzása. Mert Heidelberg abban is kiváltságos. Németföld többi tájai közt, hogy tavasziasan enyhe az éghajlata, gesztenye, füge, narancs jól megterem itt s a szőlők jó borral vidámítják a szívet. Nem hiába zengi róla a költő:

Alt Heidelberg, du feine
Du Stadt an Ehren reich,
Am Neckar und am Rheine
Kein andre kommt dir gleich.

Lejjebb a magános vártól, a Neckar balpartjáról az óváros házsorai kúsznak fel a hegyoldalba. A városka sűrűn beépítve többnyire régi stílusú házakkal. Kiemelkedik közülük, tornyán kékszínű órájával, az egyetem s a templomok. Amint lefelé ereszkedünk a hegyen, régies vendégfogadó mellett visz el útunk. Ebben szerettek a diákok vívni. Az újonnan jött gólyának, ha nem akar gyávának látszani, sebet kell szerezni az arcára.

Most is vén diákok nótája csendül valahol:

. . . Was ist aus dir geworden, seitdem ich dich verlies
Alt Heidelberg, du Feine, du deutsches Paradies.
Ich bin von Dir gezogen, lies Leichtsinn, Wein und Glück
Und sehne mich, und sehne mich mein Leben ganz zurück.
Ich hab' mein Herz in Heidelberg verloren . . .

Hamarosan a Neckar partján vagyunk. Bővítik a folyó medrét, hogy hajóval lehessen lejönni a Dunáról. A házak itt villaszertűen épültek, kertesek. A falak sem koparak, egyik előtt vértölgy levelei pirosanak, másikon a glicinia, a harmadikon borostyán öleli körül az ablakokat. Elnézem ezt a várost körös-körül. Semmi pusztaság,

semmi kopárság sehol. Zöld, zöld minden és virágos. A zöld víz felett régi hid ivel át a tulsó partra, hol a várkapu emel feléje két erős tornyot.

Mindjárt a hídnál szép modern épület: a *Cristliches Hospitz*. Itt egy jó ebéd hangulatában melegednek össze a szívek s aztán fel a várba. Ó, itt nem elhagyott falakat találunk. Egész csoportok zárandokolnak a hatalmas méretű épületmaradványok s a felséges kilátás élvezésére. Az egyik kiszögellő bástyán emléktábla jelzi, hogy maga Goethe is eszményi szépnek tartotta e tájat.

Maga a vár 1214 ben kezdett épülni, míg áldozatul nem esett a franciák dühének, kik 1689-ben rátörtek. A falban golyók; egyik torony, a löportorony, a mélységbe zuhant, de a szétrobbantott kövek is egy darabban maradtak. Egyébként hidak, kapuk, kápolna s termek maradtak épségben s a pincében egy 2100 literes hordót mutogatnak a fejedelmi időkben. Az egyik épületrészen márvány emléktábla hirdeti, hogy építette Ottó, „Magyarország királya“ 1312-ben.

A vár boltozatait, csarnokait, pilléreit erdő veszi körül s a várárok mélységeit is betakargatta a borostyán sűrű szövedéke. Minden bástyánál új kilátás a fiatalkori örömkök örökszóra városára. Az ódon folyosók alatt leányiskolai növendékek vidám csapata, aztán diákok, fejükön színes kis sapkával, arcukon a kiverelkedett kardvágással. Ajkukon vígan zeng az ősi diáknóta:

Heidelberg du Jugendbrunnen,
Zauberin am Neckarstrand
Solchen Fleck uns warm zu Sonnen
Gab der Herrgott keinem Land.
Schläger schwirren
Gläser klirren
Alles Atmet froh Natur
Selbst im Wald die Vögel singen:
— Gaudeamus igitur!

... Ez igen, ez Heidelberg. Színes kövek, árnyas utak, sugaras csúcsok, kékvillanású tekintetek, ódon házak, meghitt kis padlásszobák, hosszú szép házsorok... dal, virág, ifjúság s a rezzenő lomb alatt mintha 300 év előtt itt járt ősapáink lelke lehelne csókot kipirult arcunkra.

A *Christlicher Verein Junger Männer* kedves hajlékában ma este mi tartunk előadást a magyar diákéletéről, vetített képekkel, a heidelbergi ifjúságnak. Tanárok, lelkészek hallgatják néhány száz piros arcú fiúval. Megjelent a város polgármestere is, *dr. Ammann* és lelkes beszéddel üdvözöl, amit meleg szívvel, a magyar heidelbergi kapcsolatok felevenítésével s magyar dalok éneklésével köszönünk meg.

Leszáll az éjszaka. Sötétségbe fakúlnak a diákcsapatok színes zászlai, elhal a fény az egyetem színarany címerén. S a Neckarmenti csendes éjszakában a magyar himnusz hangjai viszik magasba egy tanúlnivágyó, dolgos, erős nemzet jövőért esengő imádságát...

Dr. Hegyaljai Kiss Géza.

Levél Áprilynak.

Ma . . . Kedves Mester! Hamlet álom útján
 bestüppedt ismét egy ősrégi sír.
 Ma Kedves Mester! egy pohár zsarátnok
 a sors kezével önhöz verset ír . . .

Ma Kedves Mester! vérem rímbe röppen
 és ajkam árját issza száz kobold . . .
 a szikkadt földből látomások folynak,
 Erdély hegyormán tűzbe gyúl a hold,
 vad kísértetek, táncolnak a szikrán
 az ördögkarmú lidérc füstöt vág,
 lefolynak torkán hegyriasztó álmok
 őstornyok, folyók, tűzek, mesefák . . .

Az Órhegy csak néz, szíve kővé dermed . . .
 az éjbe fúrja láncbavert kezét . . .
 és percek múlva csodavizek bontják
 a fojtott álmok keblét szertesztét
 és ömlik a dal, szomjas hótítánck,
 megrokkant kutak szívják, mint a vért,
 kialvó mécsek újvilágot kapnak
 és új harc áll a bukott emberért.

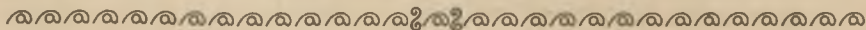
Mi Kedves Mester! akik nyárban élünk,
 ifjúi gályánk vakcsodára vár,
 gyöngye vitorlánk biborba pislákol,
 hogy mennybe ragad az új szellemár;
 dalolva rontunk ósdi rétek ellen,
 Branyiszkót festünk a lelkünkre fel,
 eljő az idő, mikor minden óra
 sívár multjáért szabadon felel.

És Kedves Mester! a mi Roland kürtünk
 álmodó lelkén ezeréj sikolt,
 ezer szívütem egy sorába ízzik,
 egy nem versire megremeg a hold
 és nyílnak rózsák, mese regimentek,
 visszhangot dalol a hegyóriás,
 leroskadt tornyot kúszó várrá fonja,
 a bánat-kútból még mélyebbre ás.

És Kedves Mester! szikra füstöt kérünk,
 hogy száradt rózsánk lángba csapjon át,
 ifjúi gályánk titkos célba lásson . . .
 ha kell! . . . virrasztva várja hajnalát,

mert kell még jönni olyan remény napnak,
mikor holdjából a délibáb kitör
és néma ércek ágyukká folynak szét,
szálfáknak ága úgy szúr, mint a tör . . .

Ma Kedves Mester! . . . szikra füstöt kértünk,
most süpped ismét egy ősrégi sír.
Ma Kedves Mester! egy pohár zsarátnok
a sors kezével Önhöz verset ír. Császárr József.

Közelfekvő jelek.

„Az ég ábrázataját megtudjátok itélni, de az idők jeleit nem. Megtudjátok különböztetni, ami oly messze és oly magasan van felettetek, az égnek tekintetét. De, ami a földön történik, szemeitek és füleitek előtt s talán épen számotokra, azt nem akarjátok megérteni? Ugyan csináljátok ezt egyszer komolyan azokkal a dolgokkal is, amelyek sokkal közelebb fekszenek hozzátok, az idők jeleivel, a valóság hangjaival, melyeket ti is hallotok, a képekkel s példákkal, melyek környeznek titeket.“

Valahogyan ezek a gondolatok töltenek el ellenállhatatlan erővel akkor, mikor a nyári szünidő ausztriai útjára gondolok. Hiába, valahányszor e leigázott nép feltörő jajkiáltását hallom, vagy megint a bilincseiből kitörni készülő, de megkötözött Sámson lihegését érzem, ez a gondolat környez. Sámson elárulta titkát, pusztulnia kellett s így önmaga rakta testére a vizeskötelet, önmaga vágatta le az erőt rejtő dús fürtöket. önmaga vezette a szemekhez az égő vasakat. A nagyobb hiba Sámsonban volt, Sámsonnak titka volt s elárulta azt.

Valahogy ilyen, sorsát megérdemelt Sámsonnak látom egyszerre e küzködő népet, amikor a nyári életnek szemeim előtt elfutó képeim át nézem szenvedését.

*

Kint sétáltunk Gráz külvárosának uccáin. Szándékosan választottuk e helyet. A külvárosi élet csendesebb estéli életében kerestük azt a vonást melynek látása oly nagy szomorúsággal töltött el minket itthon nagyon sokszor. Kerestük az első áldozatát a bornak s meg kell vallani, bizonyos mértékig öröm derült az elsőnek szomorú látására lelkünkben. Talán annak az önkénytelen kiáltásnak a visszhangja: Tehát nemcsak nálunk! . . . Örömünk azonban nem sokáig tartott. Emberünk, ki hallgatta egy kis ideig, amint ott vitatkoztunk felette az ismeretlen magyar nyelven, egyszerre befordul egy kapun előttünk, felénk pedig jó, borizú hangon visszakiált:

— Jóccakát . . .

Magyar volt.

A másik kép egy magyar pap valósággal tobzodó mulatozása, ki a legdrágább ételeket s italokat félig érintve küldi vissza, szórja

a pénzt s közben ősi magyar szokás szerint rekedten énekel. A vendéglős gúnyos mosollyal nézi a nagyszerű vendéget, mialatt lassan dörmögi:

— Még egy pár ily magyart.

A harmadik nem kevésbé fájdalmas s sötét kép, mely talán még a többit is feketébbé teszi. Egy szállodában nagyon gorombán fogadtak s a legkisebb dologért hosszú, piszkos szavakat kiabált az egyik kiszolgáló. Majd, mintegy exkuzálva magát, gúnyosan fejezi be:

— A magyaroktól tanultam.

Informálva különben csak rossz oldalainkról vannak. Csodálatos valami az, hogy noha Ausztria, mint szomszédos terület fekszik mellettünk, még a legparányibb dolgokban is mily téves s rossz ismereteken alapuló előítéletekkel van irányunkban. Néhol még a honfoglalás korabeli állapotok szerint képzeletük életünket s nem nagyon tudtunk csodálkozni az egyik lösgyökeres német szerény kérdésén:

— Vannak-e ott Magyarországon is villák s esznek-é azokkal az emberek?

És a szomorú képek egész sorozata rohan még ebben a pillanatban. Úgy látom, az a lekötözött Sámson nagyon sokat elárult titkából, az a lekötözött Sámson sokat megérdemelt sorsából.

Ime a szomorú, zord idők jelei. Mily aktuálisak Joh. Herzog prof. szavai e ponton: „Ne követeljétek a külső jeleket az égből, hanem menjetek a ti szíveitekbe és térjete meg: csak ezzel a benső csodával segítették rajtatok.”

Csathó József.

~~~~~

• Ha az alkony ...

— *A. Essigman.* —

Ha az alkony szürke árnya
halk ábrándjaidra rezdül,
sejtés s emlék gyül nyomában:
esti ének.

Hogyha nem döng már a lárma
odvas uccákon keresztül:
elfeledt bús melódiák
visszatérnek.

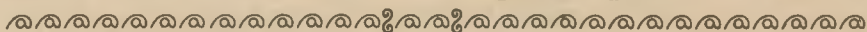
Mindenünnen kedves árnyak
üdvözölnek síri hanggal
s szívem sebét bűvös ujjuk
zárja lágyan.

Most! suhognak égi szárnyak:
enyhülést hoz szízi angyal,
— percekből a végtelenbe
száll a vágyam.

Képes Géza.

A Presbiteri Világszövetség kiküldöttei Sárospatakon.

Szept. 12 én a Presbiteri Világszövetség budapesti konferenciájának küldöttsége meglátogatta Sárospatakot, közelebbről a Főiskolát és a restaurált várat. A 9 tagból álló küldöttséget Puky Endre dr. az országgyűlés alelnöke, Forgács Gyula helybeli lelkész, mint tolmács, Csekes Gyula dunaradványi és Kovács László dési (román megszerület) esperes-lelkész kísérték át Debrecenből. Tagjaik voltak Cramer dr. utrechti egyetemi tanár, Baxter dr. skót lelkész, Ducean dr. skót lelkész és tanár, Forgan skót lelkész és Longinides athéni evangélikus lelkész. A fogadtatás részben a pályaudvaron, részben a kollégium udvarán történt meg. Az állomásra kivonult a helybeli Hegyaljai Erő cserkészcsapat, ahol a Főiskola nevében Elekes Imre e. i. közigazgató meleg szavakban üdvözölte a vendégeket, akiknek nevében Ducean professzor válaszolt. A kollégium udvarán a tanári kar s a teljes számú ifjúság jelenlétében a Kórus Hiszekegye s Puky Endre dr., mint ig. tanácsosnak angol nyelvű köszöntője után Cramer professzor adta át a Presbiteri Világszövetség üdvözlését s mondott válasz-beszédet, melyet a magyar Hiszekegygel fejezett be. Majd újból fölzendült a Kórus s utána Király Zoltán főiskolai szenior intézett beszédet a vendégekhez a theol. és gimn. ifjúság nevében. Kórus szereplés zárta be az ünneplést. — A vendégek megtekintették a Rákóczyvárat, a nagytemplomot, ebéd után a Főiskola intézményeit: a nagykönyvtárat, a régészeti és szépművészeti muzeumot s a tápintézetet. Az ebéden dr. Rácz Lajos theol. igazgató tartott felköszöntőt. — 5 órakor indultak Miskolcra. Az állomásra éneklő cserkészek kísérték ki őket, akikhez búcsúzóul Forgan dr. szólott néhány baráti szót megemlékezve kedves ajándékukról, az átadott cserkész-faragványokról és lapokról. Azzal az ígérettel mentek el, hogy Magyarország igazsága mellett s annak érdekében mindenütt agitálni fognak.

Búcsú a nyártól! . . .

Tűnik a nyár, mint az álom,
Könnyharmatos szempillákon.
Tüze sincs a napsugárnak,
Lomha ködös őszi árnyak
Visszajárnak . . . visszajárnak! . . .

Hangja sincs a búcsúzásnak,
Én tudom csak, hogy sírt ásnak
Szerelemnek, nyárnak, fénynek,
Sok megcsúfolt szűz erénynek
S a reménynek . . . a reménynek! . . .

Farkasfalvi Mauks László.

László Károly.

Magával hozta Erdély százszorszép lelkét, a székely fiú góbis vígságát, nótás jókedvét.

Magával hozott valami lekötött, igábvart, de mindig remélő virradatvárást.

Alázatos lélekkel készült Isten szolgálatába. Sokszor elnéztem, mikor bibliájára hajolva eltűnődözött az Igén.

Csaba királyfi késő unokája elment immár messzire. Roncsolt tüdővel, de meg nem roncsolt hittel hazament meghalni azon a földön, melyet most oláhok bitorolnak, de amely örökre magyar.

Testvér! akinek lelke elszállt már messzire, székely havasok fehér ormán is túlra, hiszem, hogy bánatodban is megbékélt szívvel indultál el a nagy útra és megtört szemmeddel békésen és megbocsátóan néztél szét utóljára.

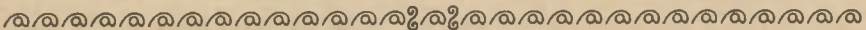
Odalent már nem fáj semmi.

A pataki iskola diákjai, akik közt testvérekre találtál bújdosásodban, szeretettel őrzik meg emlékedet.

Isten, aki a babiloni vizeknél kesergők végtelen bánatát is örömszajra tudta fordítani, adjon a magyar temetőnek boldog feltámadást.

Szabó Lajos

II. é. h. h.

Cserkészek a Tiszán.

(Töredékek egy vizescserkész naplójából.)

Viharos magyar vizek felett régen repült már csónakom. Régen hallgattam éjfélek táján a morotvák békáinak brekegését. Vizescserkészek gyors vadászcsonakjai nem zörgetik immár a nádist. Csak lelkemben él még az emlék.

Egy hete jártuk már a Tiszát a „Villám“-mal. Gyors és könnyű csónak volt, épenhogy elértünk benne ketten, meg a podgyászunk. Orra fehéren túrta a habot és míg a parti jegenyék távolba maradtak, mi Zolival valami halk nótára gyújtottunk.

Égetően sütött a nap a vizek felett és nekivetkőzve húztuk a lapátot, immár egy hete. Bronzpirosra sültünk a rekkenő melegben. Ebéd után nagy pihenőt tartottunk és csak késő délután indultunk

megint, mikor már lankadt a hőség. Éjszakára partra szálltunk, felhúztuk a sátor, vacsorát főztünk, néztük egy ideig a tüzet; aztán bebújtunk a sátorba, befűztük a ponyvát és pár perc múlva mélyen aludtunk.

Csak a Tisza habjai zúgtak és a „Villám“ táncolt az erősödő szélben a vizek hátán. Így teltek a napok.

Úszott lefelé a kis csónak. A parton fehér gulyák, kis halászfaluk maradoztak el. A faluk alatt csattogó sulyokkal verték a vásznat parasztleányok.

És lelkünkbe markolt valami, ahogy ott kalandoztunk a magyar Tiszán. Mintha a múltba eveztünk volna vissza. Mintha Szabolcs vezér lovasai itattak volna a füzesnél, mintha kesergő katona-nótát hozott volna a szél a nádasból, régen meghalt kurucvitézek tábori énekét.

Egy estefelé lassan, fáradtan eveztünk már és eddigi útunkról beszélgettünk. Biborpirosban égett a nap az Alföld szélén. Esti szellő simogatta a habokat. A balparton pislákoló tüzet vettünk észre. Mintha felénk integetett volna. Zoli arra fordította a kormányt. A csónak orra felfutott a partra egy rozoga dereglye mellett. A tűz mellett öreg ember üldögélt. A tiszai halász. Pipázgatott. Halkan fogadta köszönésünket. Engedelmével felvontuk a sátrat és megfőztük a vacsorát Megkináltuk. Immel-ámmal evett, látszott, hogy csak azért fogadta el a meghívást, hogy meg ne sértsen minket.

Észrevette a sátor mellett cserkészkalapunkat és a „Villám“ órán a vízcserkészzászlót. — Kik maguk? — Cserkészek vagyunk bátyám, vízcserkészek. — Zoli ékes szavakban magyarázta neki a dolgokat. Nem igen értette. De mikor hallotta, hogy milyen nagy utat tettünk már és milyen nagy út van még előttünk, elismerőleg bólongatott: — Derék fiúk lehetnek.

Pokrócot tettünk a tűz mellé s ráheverődtünk. Az öreg pipára gyújtott és szóltanul magába mélyedt. A békák brekegését hallgattam és félkönyökre dülve néztem a tüzet. Nádasok zúgtak a szélben.

Zoli, aki szelmes volt egy szőke gimnázista lányba, dudolgatni kezdett valami szomorú nótát az őszi rózsáról.

És az öreg halász egyszer csak mesélgetni kezdett az éjszakában. Soha nem fogom elfeledni azokat a meséket. Ott tiltünk a nagy magyar folyó partján óriási füzek alatt, a fűz körül millió csillag ragyogott reánk.

Aludt a folyó és aludt a nagy magyar Alföld is nehéz álomban. Csak a békák megszámlálhatatlan sokasága zengett himnuszt a holdhoz, amely felhőfoszlányok között kalandozott.

Békabrekegés és tűzpattogás mellett mesélt az öreg halász. Régi betyárokról, akiknek nevét is elfelejtik nemsokára. Csillagos homlokú csikókról, amelyek éjszakahosszat futottak megállás nélkül, (úgy tetszett. mintha idők tengerén át hallanók, amint szilaj patáik alatt megrendül az anyaföld.) Mesélt régi halászkokról, kik csónakjaikkal együtt messzire tűntek immár, egyetlen fiáról, aki a Dnyeszter mellett fekszik valahol és beszélt nagy szeretettel a magyar nótá-

ról. Pusztulófélben van már az is, kuplékat dalolnak a varsánál fiatal halászegények. Csüggedten nézett a tűzbe és úgy maradt sokáig, szótlanul.

Mi pedig, városok ideszakadt fiai, akik a magyar lelket kerestük, fojtott csendben hallgattuk őt. Tüzes kis lángok piros glóriát vontak alakja köré, amint ott ült szemére húzott kalapban.

Zoli ajkán felsírt a tiszai nádasok nótája, búsan, szomorún:

„Zavaros a Tisza nem akar apadni,
Még az éjjel Bogár Imre által akar menni...“

Együtt dúdolgattuk. Éjfélre járt már. Sok nótát daloltunk hárman azon az éjszakán. Bennük sírt a magyar legény minden bánata régi szeretője után. Bennük jajgatott a kuruc vitéz könnyet fakasztó bánata Lengyelország határszélén, a Taliánországba raboskodó bakagyerek vágyódása. Nagybony két tornya után.

Roskadt pásztortűznél két cserkészgyerek így dalolgatott egyszer az öreg halással. Vizek járói voltak mind a hárman. Összehozta őket a lelkük egy csodaszép éjszakán. Rájuk mosolygott csillogaival az ég és a Nagyalföld felől selymes szellő jött, megsimogatta alakjukat.

Másnap korán reggel tovább mentünk. Az öreg halász melegen megszorította kezünket. Az ócska dereglye, mint a Múlt ódon bárkája eltűnt a nádasban és veletűnt az öreg halász mokány alakja is. Ma már csak bús délutánokon jelenik meg előttem, mikor naplómát forgatom.

Előretört a „Villám“ is. Fehér orra túrta a habot. A zászlót friss szellő lengette. Előrerohant fiatalos hévvel, új vizekre, talán a boldog jövő felé.

*

Néhány nap múlva, csendes este, egy kanyarodónál a messze-ségben észrevettük Szeged lámpáit. Minden evezőrántásra közelebb jöttek. Vigan, dalolva húztuk a lapátot, kacagva, jókedvvel, mert nyár volt, erősek és boldogok voltunk a magyar vizek hátán.

*

Gyors csónakon régen jártam már a magyar vizek felett. Nem hallom a parti füzek susogását, békák egyhangú brekegését és a parti gulyások víg danáját. Csak az emlék él már cserkészek szívében a szőke Tiszáról.

Szabó Lajos

ref. hittanhallgató, öreg cserkész.

Ha igaz szeretetben találkoznak a szívek — nincs múlt, csak jelen s jövő! . . .
Makkai.

Testvér, ha volnál . . .

Testvér! ne nézzed könnyes arcom,
Hisz mindig buktam minden harcon.

Testvér! nekem itt senkim sincsen,
Mert a lelkem volt minden kincsem.

Testvér! hősi sors vagy törpe vég,
Kinek szíve nincs, csak semmiség . . .

Testvér! tudod, hogy hívtak s jöttem
És Jóság, Átok gyült köröttem.

Testvér! tagadtam, hittem . . . vége,
Se úgy, se így nem szállt rám béke!

S vagyok az élet bús bolondja,
Kire senkinek semmi gondja . . .

Voltam viharbaszántó sirály,
Gazdag szolga és kolduskirály.

Testvér! mindegy: Erény vagy Vétek
A porbasújtó Sorskezének! . . .

S itt büszke lelkem dacra lázad,
Mert nem kenyerem az Alázat!

Testvér! Óh, ha Testvérem volnál,
A könnyben, vérben átkarolnál.

És nem kísérne Szégyen, Bánat,
Magam lennék a Bűnbocsánat! . . .

Óh, csak egyszer volna, ami nincs . . .
. . . *Testvér! nekem lásd . . . Testvérem sincs! . . .*

Farkasfalvi Mauks László.

~~~~~

Fecsegés nagy dolgokról.

Sokat gondolkoztam rajta, hogy miért nevezi Jézus magát olyan előszóval „Ember-Fiának?” Feleletet találtam rá: Azért, mert az Ő lénye nem foglalta ezt magába, Ő több volt ennél. Ha mi mondanánk azt, hogy ember fiai vagyunk, az náluink affektálás, vagy

legjobb esetben pleonazmus lenne, de a Jézusnál biztatás, a legmeggyőzőbb magyarázat. Azt mindenki érzi, hogy mi, emberek, a bűn rabjai vagyunk. Azt is elismeri mindenki, hogy meg kell szabadulnunk ettől. Tehát az útirányunk: alúlról felfelé, a biblia szavaival: a tökéletesedés. Ennek a fejlődésnek a legnagyobb akadály a önmagunkkal való megelégedés, a büntudat hiánya. Nem merem azt állítani, hogy volt valaha olyan korszak, amikor ez mindenkiben megvolt, de az bizonyos, hogy enélkül egy lépést sem tehetünk előre. Ma ez a büntudat hiányzik. Nem azt mondom, hogy élünk egy nagyon csunya életet, hogy aztán meaculpázhassunk, mert hisz' az igazi bűnbánat nem is egyes bűnökre vonatkozik, hanem az általános emberi gyöngeségre. De azt mondom, hogy gondolatban foglalkozunk a bűnnel és így arassunk felette diadalt. Itt nem áll az elmélet és gyakorlat közötti nagy különbség. Én többet gondolkozom, mint beszélek és cselekszem. Én ágyamban is gondolkozom, akkor is, ha sötét gondok magányba kergetnek. A gondolatnak szárnya is van: a képzelet, tehát rövid idő alatt óriási területet bejár. Nem cél ugyan a gondolatban való foglalkozás a bűnnel, hanem alkalom arra, hogy megújtaljuk azt, hogy megóhajtassuk az isteni életet, melytől már csak egy lépésre van annak meglátása, hogy Isten már el is készítette azt számunkra. Az így óhajtott és így megtapasztalt kegyelem mást nem teremthet, mint tökéletesedő életet.

Emberek vagyunk. Ezzel foglalkozunk tehát az élet-halál kérdés rettentő komolyságával, ami a mi ügyünk. Ha az emberi élet kitermelte a Báthory Anna, vagy Ady Endre példányokat: csókoljuk meg azt a kezét, mely az elsőt elhívta az Ecsedi lápból a Heidelbergiába vezető ut keresésére, a másikat pedig a Fekete zongorától az Istent örvendeztető emberi megbocsátásig.

~~~~~

Az Országos Ref. Theológus Szövetség konferenciája

jún. 30—júl 3-ig Kaposváron folyt le a pápai theológusok rendezésében, Farkas Sándor elnöklete alatt. 80-an gyűltünk össze Magyarországon 5 theológiájáról, csak a 6., a losonci nem képviseltette magát.

29-én meleg ismerkedő vacsorával nyílt meg a konferencia. Széles alapvetéssel és mély hittel gazdag előadásokat hallottunk, melyek közül különösen kiemelkedett Nyári Pálé, Dr. Csikesz Sándoré (Önállóság az igehirdetésben) és a theológusok közül Darányi Lajosé (A theológus, mint próféta). Egy napot Fonyódon töltöttünk, ahol dr. Richards az amerikai theológus életről tartott nagyon érdekes előadást. Az utolsó napon, vasárnap Dr. Vasady Béla predikált, úrvacsorával éltünk, délután pedig vallásos ünnepély keretében mondott köszönetet a konferencia a vendéglátó gyülekezetnek. A közgyűlésen élénk vita támadt a „Közlöny“ körül, hogy aztán egy nagyon áldott

zárógyűlésen minden békétlenség elcsituljon és helyette a Szent Lélek új, egységes életet teremtő szele hordozza végig a sziveken újjászülő hatalmát.

A konferencia lelki arca melegen barátságos, mindenekfelett pedig elmélyülő vallásos hangulatú volt mindvégig. A reggeli és esti közös áhítatok mellett a csoportos bibliatanulmányozás adta meg minden napnak az alaptónusát, amelyből olyan tiszta, szent lelki levegő áradt körénk, hogy mindannyiunknak érezni kellett Isten közelségét. Új meglátások nyíltak szemeink előtt: a múlt talán fájóbb, de a jövő biztatóbb, ígéretesebb így. A mulasztások szörnyűk, de a lehetőségek felemelnek. Az Úr sereggyűjtő harsonája mind tisztábban hallatszik. Vallomások és imádságok tanúskodtak róla a zárógyűlésen.

A legszebb, legáldottabb konferenciák egyikéért legyen egyedül Istené a dicsőség. Eszközei közül a rendezőkhöz és a vendéglátókhöz jusson el ezúton is hálás köszönetünk.

A Soli Deo Gloria Szövetség főiskolás fiúkonferenciája

jún. 26—29-ig Polgárdiban volt kb. 100 résztvevővel. Megszokott mély előadásokkal, bibliatanulmányokkal és személyes bizonyágtevésekkel végezte a Lélek a maga munkáját a legkülönbözőbb főiskolai hallgatók között. Istennek alkalmas eszközei s szíves, magyaros vendéglátás tették áldottá és kedvessé a konferenciát. Egy napot Balatonkenesén töltöttünk, ahová a jövő nyári konferencia rendezésére — mint hallottuk — meg is hívta a gyülekezet a Szövetséget.

Királydaróczi.

~~~~~

Irodalom.

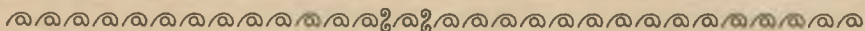
Nagy Sándor: Hárfák és Arany poharak. 1927.

Jaj annak, aki keres, de nem talál. Azonban százszorosán jaj annak, aki nem is keres, mert ez nem is találhat. Képezze ez a két csalódás a nehéz utat a hegytető boldogító kilátásának megértéséhez: milyen nagy az öröme annak, aki keres is és talál is. Keres e kötet szerzője is, hisz Jerémiással mondhatja: ifjú vagyok még. De talál is, mert számára is az a válasza az Úrnak, ami volt Jerémiás számára: Én leszek a száddal. Talált kincsei között a legértékesebb, hogy mindvégig bizonyágtevő marad. Kötetének minden darabja hangulatos lírai költemény prózában írva. Csodálatosan új hang és fordulat mindenütt. Biblicitása meglepő, citátum-szövedéke a művészettel határos. A textust vagy önmagában vagy ügyes kapcsolásaival úgyszólván maradék nélkül megoldja. Lélekrajza mesteri. Stílusa könnyed, élénk és fejlett. Egyik professzoromtól halottam, hogy még nem született meg az igazi magyar népszónok. Szerintem, az ilyen kezdet, eljuthat odáig. Csakhogy — még most — a prédikáció két főkélléke

közül a meglevő drámai megelevenítő képesség mellől hiányzik a feszítő, dinamikai erő. Nagyszerűen bírja a bibliai-ige korabeli személyeket, korokat, szükségleteket, szóval az akkori viszonyokat, de nem tud hidat verni a máig, a mai tékozló fiak és nem prófétáló próféta nők lelkéig. Nincs meg benne az imperativusz kellő érvényrejuttatása, a gyülekezet, a közösség kérdéseire való felelet. Nincs még akkor sem, ha per analogiam világosságot gyűjt is. Az Igét gyönyörűen feltalálja, de legtöbbször senkit sem hív meg a drága vendégséghez. Úgy, hogy a jelen kötet legalálólabb rövid méltatása ez: gyönyörű ígélet.

Eszembe jut Krisztus legnagyobb szolgájának a mondása: „Nem mondom, hogy már elértem, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.“

Kárpátaljai.

Egyleti élet.

A „Hittanhallgatók Egylete“ f. hó 17-én tartotta alakuló közgyűlését dr. Rácz Lajos theol. igazgató elnöklete alatt. Tisztikarát a gyűlés a következőképen választotta meg: elnök: Darányi Lajos IV. hh., alelnök: Szabó Gyula IV. hh., titkár: Kovács József III. hh., pénztárnok: S. Nagy Lajos IV. hh., könyvtárnok: Gáthy Lajos III. hh., iratterjesztő: Papp Géza IV. hh., kisegítői: Máté Zoltán III. és Harsányi László I. éves hh., állandó bizottság tagjai lettek: a IV. évről: Perjéssy László, a III. évről Gergely János, a II. évről Faragó György, az I. évről Horkay Barna. — „Ti azért a munkának terhét hordozátok, mint Jézus Krisztus jó vitézei!“

A sárospataki ref. főgimnázium Sport Köre tisztújító gyűlését f. hó 17-én tartotta, melyen vezetőségét a következőképen választotta meg: Ifj. elnök: Hubay Pál VIII. o. t. Alelnök: Bukovinszky Béla VII. o. t. Titkár: Csontos Zoltán VIII. o. t. Jegyző: Be-

reczky Zsigmond VIII o. t. Pénztárnok: Molnár Pál VIII. o. t. Szertárnok: Potoczky Andor VIII. o. t. Alszerárnok: Sipos János VII. o. t. Footballkapitány: Priscsák László VIII. o. t. Úszási elnök: Zapomel Győző VII. o. t. Választmányi tagok: Priscsák László VIII. o. t. Bányay József VII. o. t. Medgyesy Sándor VI. o. t. Marton János V. o. t. Isten áldása kísérje munkájukat!

A sárospataki ref. Főiskola 134. sz. Hegyaljai Erő cserkészcsapata ez idei tábora Erdőhorváti Máriamalom mellett volt 1927 július 2—19. Táborhelyünknel szebbet, alkalmasabbat nem ismerünk a vidékünkön. A Tolcsva patak melletti kis kies tisztáson felvont, 2 órsi és egy katonai típusú nagy sátorba éltük szívet lelket feltöltítő, izmokat keményítő *tiszta férfiúságra* törekvő, tábóri életünket. Most még csak harmincan voltunk táborban, de reméljük, hogy esztendőre kétszer háromszor anynyian leszünk. Jó munkát! —r.

Az Akadémiai Olvasó Egylet f. hó 19-én tartott alakuló ülésén Harsányi István tanárelnök elnöklése alatt a következőképen alakította meg tisztikarát : elnök : Szabó Gyula IV. könyvtárnok : Nagy József IV., jegyző : Varga János IV., pénztárnok : Mikes Zoltán IV., ellenőr : Arday László IV. é. hh, bizottsági tagok IV. évről : Perjéssy László és S. Nagy Lajos, III. évről Gergely János és Kovács József, II. évről Nagy Bertalan és Faragó György, I. évről Harsányi György és Botos Ferenc.

Az „Erdélyi Önképző-Kör.” A szept. 17-én tartott alakuló, illetőleg szept. 19-én tartott rendkívüli gyűlésén Magyar Andor, a mult iskolai évben megválasztott ifj. elnök vezetése alatt a tisztikarát a következőképen alakította meg : Titkár : Egressy Lajos fg. VIII. o. t. Jegyző : Tóth Miklós fg. VII. o. t. Főpénztárnok : Pásztor Tivadar fg. VIII. o. t. Főkönyvtár-

nok : Hubay Pál fg. VIII. o. t. Sakk és ping-pong biz. elnök : Csontos Zoltán fg. VIII. o. t. Tagok : Jeney László és Jeney József fg. VIII. o. t. Bárczay Tibor és Némegy Gyula fg. VII. o. t. Alkönyvtárnok : Révay Zoltán VII. o. t. Alpénztárnok : Héthy Lajos fg. VII. o. t.

Az „I. Rákóczy György Egyesület” 1927 szept. 21-én tartotta Képes Géza VIII. o. t. ifj. elnök vezetése alatt tisztújító gyűlését. Tisztikarát a következőképpen választotta : Titkár : Tóth Lajos VIII. o. t. Jegyző : Szaszák Bertalan VII. o. t. Pénztárnok : Majoros István VII. o. t. Könyvtárnok : Hegyi József VI. o. t. Választmányi tagok : Molnár Pál és Pásztor Tivadar VIII. o. t., Deák Mihály és Orbán József VII. o. t., Horkay István és Fidler István VI. o. t., Baksy István és Hunyor István V. o. t. Isten áldása kísérje munkájokat.

Hirek.

Beköszöntő sorok.

A ködös őszi idővel én is bekopogtatok Hozzád, Kedves Olvasóm. Elhoztam Hozzád örökifjú lelkemet, mely 43 év dacára is olyan, mint az első hajnalon volt. Az én karom mindig acél, az én lelkem mindig reménykedő, az én orcám mindig ifjú tűzben ég. Tudom, hogy Nálatok nem így van. Ti évről évre vénültök, nem úgy, mint én. El-elnézem aztán a találkozókra jövő öreg, volt pataki diákokat. Meggörnyedtek, megőszültek. De ebben is van egy örök biztatás : ezek a megtört öregek is, vagy javakorukban levő férfiak is hű fiai az Anyaiskolának. Még könnyeket is tudnak ejteni : a viszonytlátás és búcsú könnyeit. Ugye, volt pataki diákok, nemcsak annyi a Ti Alma Mater iránt való szeretetek, amennyi elfér két-három könnyecseppben ? Ugy-e, nem szónokoljátok Ti mindazt ki találkozókon, vagy az emlékezés drága per-

ceiben? Ha nem, akkor bizonyára az ifjúságot is szeretitek, akkor engem is szívesen hallgattok, aki ennek az ifjúságnak szája, hangszere és lelke vagyok. Ha igaz szeretettel viseltetek az ifjúság iránt, akkor nektek törődnök kell az ő ügyeivel.

Ha pedig Magatok nem Patakon tanultatok, akkor itt vannak a fiaitok, vagy ha azok sincsenek, akkor itt vannak azok a csirák, amelyek ezen a vidéken lesznek jó, magyar intelligens elemek, tehát minden oldalról érdekelve vagytok!

Bekopogtattam Hozzatok, Kedves Olvasóim, borús, ködös őszi napon örökifjú lelkemmel, hoztam egy csókot a Királyhegy aljáról, eszméljetez fel hát rá és adjatok, hogy adhassak.

Az „Ifjúsági Közlöny.”

Lapunk előfizetési díja ez éven is egész évre 4 P, félévre 2 P lesz. Szeretettel hívjuk fel előfizetőink figyelmét arra az igazságra, hogy: „Aki gyorsan ad, kétszer ad.”

Évmegnyitó. Ez év ünnepélyes megnyitása folyó hó 10 én délelőtt történt a következő műsor keretében: 1. A 63. dics. 1. v. 2. Imádkozott Szabó Zoltán h. theol. tanár. 3. Évmegnyitó beszéd Elekes Imre közigazgatótól. 4. Dr. Mátyás Ernő székfoglalója. 5. Janka Károly főiskolai lelkész-gondnok buzdító beszéde az ifjúsághoz. 6. Himnusz közzenéklése

Csonos József, a fogalomvá vált gimnáziumi igazgató, a történelem híres tanára, kinek magyarázásai a legmagasabb színvonalig felértek, nyugalomba vonult. Isten áldása kísérje megérdemelt nyugalomban is sok-sok esztendeig.

Dr. Mátyás Ernő theol. tanár az év megnyitóján tartotta székfoglaló beszédét. A nagy tudományú és erős hitű professzor nemcsak a katedrán foglalta el már helyét, hanem tanítványai szívében is, kiknek több, mint atyjuk: lelkigondozó barátjuk. Szobája állandóan nyitva van a hozzá

kivánczók előtt, hol a világ nagy kérdései leegyszerűsödnek, de megnő a Krisztus és diadalmat vesz a diák lelkében Isten dicsőségére.

Gimnáziumi igazgatóvá, hat évre, Elekes Imre választotta meg. A legnagyobb reménységgel nézünk munkája elé. Ritka az olyan egyéniség, mint Elekes Imre, aki nem vénül ki a lelkesedő új generációból sem, aki a hajlíthatatlan meggyőződés, a törhetetlen akarat. Nagyobb lett a munkaköre és így nagyobb mértékben lett a Gondviselés kezében „szórolapát.” Adjon neki Isten soha nem lankadó erőt, mert: „Az aratni való sok, de a munkás kevés.”

Szabó Zoltán h. theol. tanár a nagy vakációt Berlinben töltötte. Mindnyájunk öröme, mert nála ez nem önző fényűzés, hanem alkalom nagy értékek átvételére, melyeket aztán szétszór itt közöttünk a magvetéssé emelt szürke tanórákon.

Nagy Sándor Bélát, a kiváló pataki hitoktatót, a vámosújfalusi gyülekezet egyhangulag lelkipásztorául hívta meg. Beiktatása aug. 28-án volt. Áldja meg az Isten új munkakörében is, hogy beváltassa a hozzáfűzött reményeket az Uristen dicsőségére!

A nyári szünetben Dr. Mátyás Ernő szeretett professzorunk elvesztette édes atyját. A vigasztalásnak Istene adjon neki erőt az Ő akaratának elviselésére.

Kovács Béla, múlt évi ének- és zenetanárunk, eltávozott főiskolánk köréből. Kötelességünknek tartjuk, hogy köszönetet mondjunk neki, mert vezetésében megtettük a nehéz átmenetet a feltétlen szükségességhez. Jókívánatainkat küldjük a jövődre is utána.

Kápláni vizsgára nyolc végzett teológus állott 19—20-án. Jelesen Horkay László, Karászi Dezső és Király Zoltán szénior; jól 3; elégséges eredménnyel 1 képesítettet, 1 javítóvizsgára utasított.

Papi vizsgán jeles oklevelet nyert Újszászy Kálmán volt szénior, a „Közlöny“ egykori főszerkesztője és Nagy Sándor volt felelős szerkesztő; jós oklevelet Kocsis Sándor és Vacs István; elégségest Mikes Géza és Németh Károly kapott. Szívből gratulálunk a vizsgázottaknak, az eltávozottaknak pedig kettőt ajánljunk figyelmükbe: az Alma mater iránti hálát és emlékezetet. Vezesse őket Isten odakint is, adjon nekik sok kitartást!

Első lelkészképesítő vizsgát tett teológusok exmissiója a főiskola tanácstermében folyt le a vizsgálóbizottság és az érdeklődők jelenlétében. A betegsége miatt távollévő Révész Kálmán dr. tiszán-inneni ref. püspök helyett Cziáky

Endre esperes, vizsgáló-bizottsági elnök végezte a felemelő szertartást. Magas szárnyalású imájában Istennek ajánlotta fel az új káplánokat, beszédében pedig alázattosságra és Krisztus hű szolgálataira hívta fel őket. — 8 ifjú vállalára borúlt ismét a palást, 8-an kaptak mandátumot Istentől e percben, adja a Mindenható, hogy legyen erejük elkötelezésük teljesítésére.

Újszászy Kálmán a köv. évben Baselban folytatja befejező tanulmányait. Maradjon vezére továbbra is Krisztus.

Végzett teológusaink közül segédlelkészekként helyezkedtek el: Bencs Lajos Putnokon, Egry László és Nemcsik Endre Ujhelyben, Főző László Sárospatakon, Hörsik Lajos Ózdon, míg Béky Zoltán — aki júl. 30-án tett jeles kápláni vizsgát elutazására való tekintettel — az amerikai New-Brunswicki egyetemre iratkozott be, Horkay László Zürichbe, Karászi Dezső Glasgowba megy, Király Zoltán pedig a Főiskola széniora és alkönyvtárnoka lett.

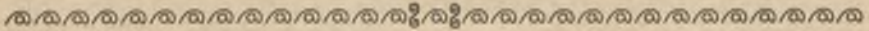
Az alapvizsgálat Akadémiánkon folyó hó 13-án és 14-én tartott meg. Vizsgálatra állott 9 teológus, kik mindnyájan megállották helyüket. Jeles rendű lett 1, (Kovács József), jórendű 7, elégséges 1. Aki eddig is munkálkodott bennük, ezután is vigye diadalra általuk az Ő akaratát!

A 134. ö. által alapított kiscserkészcsoport f. hó 18-án d. u. 4 órakor tartotta nagy közönség jelenlétében fogadalomtételi ünnepélyét. Szabó Zoltán h. theol. professzor, cserkésztiszt, ki a fogadalmat felvette, mondott lelkes, meleg beszédet az ujonckokhoz. Isten áldását Kovács József hh.

öregcserkész kérte közvetlen, lélekéből fakadó imádságában. Siposs István hh. öregcserkész tárogató száma s a kiscserkészek ötletes, kacagtató mutatványai szintén hozzájárultak az ünnepély vonzóvá s kellemessé tételéhez. Kiscserkészzeink vezetésében s e mellett ünnepély rendezésében különös érdemet kell tulajdonítanunk Szabó Lajos hh. cs. vezetőnek,

kinek kezei alatt folytatják a felavatott kiscserkészek továbbra is munkájukat.

A múlt év végén levő konferenciákon theológus ifjúságunk is szép számban vett részt. A Komárom megyei Ácson, az ott tartott fiúkonferencián, Császár József IV. é. th. tett bizonyosságot az Igéről, mint bibliaköri vezető. Istené legyen a dicsőség.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Dr. H. K. G. Böcs A cikket köszönettel hozzuk. Továbbiakat is szívesen várjuk. Üdv.

S. J. Gégény. Kérésének örömmel teszünk eleget.

Sz. I. Dayton. Végképen kiábrándúltál a Közlönyből?

Kie. S. D. G Budapest. A jövő számtól kezdve készséggel adunk helyet rövid tudósításoknak.

Sz. A. Budapest. Köszönet. Mindenben úgy járunk el.

Hátrálékosoknak: Pénzt, pénzt és még egyszer pénzt!

„Féltétek és dicsőítétek az Istent!”

Jel. 14., 7.

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Bagócsy Lajos IV. é. hh.

Czeisler Izidor
divatáruháza
Sárospatak
(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, c-ípkék, rövid-, és kö-töttáruk, illatszer, pipere, férfi- és női fehérneműk.

Csicsery József
eserépkályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégebbi és legnagyobb.
Alapítva 1802-ben.

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-álló kaolinnál a legújabb modern stí-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban eserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközölte nek.

Kályhámért 10 évi Jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

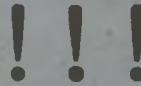
A m. kir. Koronaország szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc
angol és francia cipész
Sárospatak,
(a református templomközben)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van, csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközölte nek.

Ifj. Szepessy István
CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközölte nek.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
'Time Is Money'
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek** mellett kaphatók

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékokat** készséggel küldök!!
Varrógépek és kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak

a Patikaközben. a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

10 év óta áll fenn

id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legkedveltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Neumann Mór

Allandó raktár:

férfi-, női- és gyermekharisnyák,
zoknik, sapka, kalap, ernyők,
csipkék, rövid- és kötöttárak,

illatszer, pipere,

férfi és női fehérneműk.